

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

(Ιστορία Περιπετειών άγωνίας και τρέμου)

Του Ριχάρδου Έρρ. Σαβάς

(Σύχθεια εκ του προηγουμένου)

«Αφού είπα στην Όλγα ότι η Ελένη θα της έστειλε τη διεύθυνση της μοδιόστρας της, τούς άγγειλα κατόπιν την άναχώρησή μας. Κατέβηκα ύστερα προς την προκυμιά του Νεού. Ένώ περνούσα τη πλατεία του Νουναρχείου, αντίκρισα τον βαρβών Φριεδρίχ. Μόλις με είδε μου είπε:

— Δεν θα φάμε πια μαζί. Μαθαίω ότι αύριο φεύγετε.
 — Ναι, απήντησα: αλλά πώς το έμάθατε;
 — Ω! είπε, λίγο καιρό αν έμείνατε ακόμη εδώ, θα έβλέπατε ότι όλα τα ξέρω. Η σωτηρία μου είτε να μαθαίνω τα πάντα. Τόν χειμώνα θα σάς έχουμ πάλι εδώ.
 — Ναι, το είπα. Τώρα όμως η έγγραφός μου μου επιβάλλον να γυρίσω στο Παρίσι. Ήθελα να τον δικαιολογήσω το ξαφνικό μου ταξίδι, αλλά αυτός έπρόλαβε και με ρώτησε.
 — Έχετε δουλειές στο Παρίσι... πολύ ώραία, πολύ λαμπρά! Φταίει όμως κι αυτό το παληόπαιδο ο Σάσας! Το γραφείο μου είναι εδώ.
 *Αντίο!..

Και έξηφανίσθη, ενώ εγώ έμεινα σάν αποβλακωμένος. Αντιλήφθη πώς απέδιδαν την βιαστική άναχώρησή μου στο ότι έφριβόμουν, ως σύζυγος της Ελένης, τον Σάσον.

*Αναθεματισμένη Σάσα!
 *Αλλά καλύτερα ποθ ο κόσμος έφραντάετο ότι έφρευα εξ αίτιος του Σάσα. Μήπως και η Ελένη έκανε τη σκέψη αυτή, να μπλέξω μαζί του, για ν' άποφύγη τούς άλλους κινδύνους; Πάντα ήταν διπλωμάτις τρομερά αυτή...

ΚΕΦΑΛΛΑΙΟΝ 11ον

Γύρισα στο ξενοδοχείο, όπου βοήκα τρία γράμματα. Το ένα της Ελένης, βιαστικό και κοκογραφμένο. Έγραφε: «Αγαπητέ Άρθουρ, ντύθηκα και πηγαίνω μονάχη στο δειπνο της περιγκήπισσης Πάλιντζη». Έλα όσο μπορείς γρήγορα. Σαν εύγεις πρέπει να προσέλθης έγκαιρας.
 *Η Γυναικοϋλά σου»

*Έμουν εύχαριστισμένος που πήγε μόνη της. Με την ψυχρότητα που μου έδειχνε, δεν μου ήταν εύχάριστο να τη συνοδεύσω.

Το δεύτερο γράμμα ήταν του Βόρι από την Κροιστάνδη, ο οποίος μās προσκαλοδός να πάμε να δούμε το πλοίο του.

Το τρίτον ήταν ο φάκελλος με το διοβιτήρ ο του συνταγματάρχου Λένοζ και της συζύγου του. Χαρά, εύχαριστίους, άνακούφισις με έπιασε με το τρίτο αυτό γράμμα. Θα έπαιναν τα βόσανά μου, θα έπαινε η ζηλοτυπία μου, Καμιά ύπόνοια δεν μ' έβάρυνε.

*Εντύθηκα και χαρούμενος πήγα στις Πάλιντζη. Κόσμος εκλεκτός ήταν εκεί, όλοι με στολές που άστραφταν, ενώ μόνος εγώ έφρεα μαύρη φορεσιά. Όλοι ήσαν νέοι. Άλλ' ο ώραιότερος όλων ήταν ο Σάσας. Μόλις τον αντίκρισα μου επάγως τη χαρά μου και μου αφήρεσε την όρεξή μου. Άργότερα με το άφθονο κρασί επανέκτησα την ύδθυμία μου διηγώντας τους διάφορα ανέκδοτά μου από τη διαμονή μου στην Τουρκία, Άγγυπτο, Ισπανία, Μεξικό και Ηνωμένες Πολιτείας.

Το μόνο πρόσωπο που δεν έγέλασε ήταν η Δόζια, της οποίας τα μάτια ήσαν καρφωμένα στον άφρωσιωμένο στην Ελένη Σάσα της.

Στη Ρωσία δεν είναι εύγενις να περιποιήσαι μόνο τη σύζυγό σου, γι' αυτό κι' εγώ έστράφημ προς της καλύτερες Ρωσικίς καλλονές.

*Εν τούτοις ο τρέμος μου δεν με άφινε ήσυχον. Μόνον η αύριανη 1 μ. μ. θα με ήσυχάζε από τη ζηλοτυπία. Κατώρθωσα να περάσω ώρες εύχάριστες κοντά στη Κα Πάλιντζη.

— Η άποφινή τελευταία μου βραδνά στη Ρωσία θα με η άλησμονήτη, είπε και η Ελένη.
 — Τι θέλετε να πήτε, ρώτησε με άπορία η Κα Πάλιντζη.

— Θέλει να πη πώς έχουμ έτοιμα τα χαρτιά μας για να φύγουμ αύριο, προσέθεσα εγώ.

— Μπα, θα πάρετε και την σύζυγό σας; Δεν θα το επενέμω αυτό. Άύριο δίδεται ο χορός στην άδουσα της Άριστοκρατίας. Συνταγματάρχα, μη στερήσετε τη σύζυγό σας από την μεγάλην αυτήν έορτή. Θα παρευρεθί και ο Τσάρος. Είναι άκόμη μυστικό. Ο Άυτοκράτωρ ποτέ δεν προαναγγέλλει αν θα τιμήση μιá έορτή ή όχι. Νομίζω δ' θα την παρουσιάσω στον Τσάρον. Σκεφθήτέ το! Αυτό δεν θα το λησμονήση ποτέ της!

Της Ελένης τα μάτια άστραφταν.
 — Η ύποθέσεις μου με άναγκάζουμ να γυρίσω γρήγορα στο Παρίσι και δεν μπορώ να την αφήσω, είπα εγώ.

— Έως αύριο θα σάς καταφέρω, είπε γελαστή η περιγκήπισσα. *Υποσέθητέ το μου κ. Λένοζ...

— Θα .. σάς γράψω... αύριο, απήντησε η σύζυγός μου.

— Ω! το ξέρω, θα τον καταφέρετε!

— Όχι αυτή τη φορά, είπα εγώ με άυστερηότητα.

*Η περιγκήπισσα κύνταζε τότε έμένα, τότε τον Σάσα, ο οποίος έ πληροίσε τη στιγμή εκείνη για ν' ανταλλάξη «της τελευταίας λέξης του» με την «ώραία» Άμερικανίδα.

Πήρα την Ελένη και πριν προφθάση ο έρωτευμένος Σάσας να μās άκολουθήση στο πεζοδρόμιο, έμεις είχαμ μπη στο άμάξι.

Στο δρόμο δεν μου μίλησε πολύ η Ελένη. Η έλδοποίησις που της είχε κάνει η περιγκήπισσα την έβαλε σε σκέψεις. Εγώ ήμουμ μελαγχολικς, γιατί όλο το βράδυ όχι μόνο δεν μου είπα μιá λέξη, αλλά ούτε βλέμμα δεν μου έστρεψε. Την συνώδευσα στο δωμάτιό της. Στη πόρτα της άνοιχθίσα:

— Ξίριτε, ότι πήρα το διαβατήριό μας;

— Μάλιστα.

— Για να φύγουμ άμέσως από τη Ρωσία.

— Μάλιστα.

— Φεύγουμ αύριο στη 1 μ. μ. Φροντίστε να έτοιμασθήτε.

— Μάλιστα.

— Πολύ καλά, είπα, καλή νύχτα.

— Καλή νύχτα, επανέλαβε ξερά και μπηχέ στο δωμάτιό της. Έπρόσεξα ότι είχε κιομίσιο. Κατόπιν έφυγα για να πάω να παίζω βακαρά στη Λέσση των Θαλαμηγών. Η τύχη δεν με ηύνόησε και πορὶ τα έξημερωμάτα γύρισα στο ξενοδοχείο άφροντας έντολή να με ξυπνήσουμ στις δέκα το πρωί ώστε να έχω καιρό να δέσω τη βαλίτσα μου, να φάω και να φέρω στον σταθμόν εκείνη, που ήταν ο κίνδυνος και η τρέλλα μου. Ήξερα πώς δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ και κατέφυγα στα ναρκωτικά σκονάκια.

*Όταν περνούσα από το δωμάτιο της Ελένης είδα φως και άκουσα τα βήματά της.

— Α! έσκέφθηκα, αυτή έχει να έτοιμάση περισσότερα κιβώτια και μαζεύεται από τη νύχτα.

Πήγα στο δωμάτιό μου και ήσυχασα. Ο θεός να εύλογη το όπι ν! Στον ύπνον μου ήκουσα κρότον και είδα όνειρα. Μοθ έφαινετο ότι μου έφώναζαν να σηκωθώ γιατί η ώρα ήταν 10. Έπειτα πάλιν η, είδα φωνή ότι ήταν 11 η ώρα. Βλαστήησα και πάλιν κοιμήθηκα. Είχα τότε την Ελένη στον ύπνο μου με ζαφανές φόρεμα να μου δίνη φίλημα δυνατό, φίλημα μετανοίας και να μου σφίγγη στο χέρι μου ένα άρωματισμένο γραμματάκι.

— Δώδεκα η ώρα, κύριε! ήκούσθηκε η φωνή του ύπηρετου.

— Δώδεκα; Εγώ είπα στις δέκα.

— Σās ώμλλησα και δεν άκούσατε ούτε στις 10 ούτε στις 11. Η κυρία μου είπε, όταν έφυγε, να μη σās αφήσω ούτε λεπτόν να κοιμηθήτε περισσότερο από το μεσημέρι.

— Ω! ράτ! έφώναξα. Θα έφρευα από την Πετρούπολι σε μιá ώρα. Καταραμίνον όπιον!

Μόλις πήδησα από το κρεβάτι, έμεινα κατάπληκτος. Βρήκα ένα γραμματάκι της Ελένης ζωαρωμένο που έγραφε:

*Αγαπητέ Άρθουρ, άποφάσισα να μείνω για τον χορόν της Ιγνάτιεφ. Ο πειρασμός ήταν μεγάλος ώστε μη με περιμένης. Τρέξε στο σταθμό και γραμμή στο Βερολίνο σήμερα. Μη με περιμένης κατ' ούδένα λόγον.

*Ελένη»

Δεν μπορούσα να πιστέψω πώς αυτή θα εξετίθετο σε τόσους κινδύνους για μιá έρτή!

Χωρίς όμως να χάνω καιρό, έτοιμασα τη βαλίτσα μου, έφαγα και ήπια τον καφέ μου σε λίγα λεπτά. Το δόκανον ήταν άνοιχτό. Θι περνούσα σε λίγο από το γραφείο του ξενοδοχείου και θα έτρεχα κατόπιν στο δρόμο της έλευθρίας. Έβριξα μιá ματιά στο δωμάτιο της Ελένης. Πώς θα την άποχωριζόμουμ; Αναστέναξα και άνοιξα την πόρτα να βγώ έξω. Στο κατώφλι όμως είδα ένα μικρό διπλωμένο χαρτάκι. Το δόηκωσα και το έδιάβασα. Μοθ έγραφαν:

*Αν η τιμή της γυναίκας σας σās είναι προσφιλής, μη την αφήσετε μόνην στην Πετρούπολι λείαν εις τον αντίζηλόν σας.»

*Ο χαρακτήρ ήταν παραμορφωμένος γυναικίος.

*Ωριαμένος η Ελένη έμεινε για τον Σάσα και όχι για τον χορόν.

*Έχτύπησα το κουδοθι και ζήτησα λογαριασμό.

(*Ακολουθεί)

